

Trädet och Poeten

Plötsligt susade det oroligt bland trädets löv:

"Poet, varför är bladen i ditt block tomma"?

Och jag sa som det var. Att orden gled ur mina
händer som slippriga daggmaskar och rann iväg
över marken, innan jag hann få tag på dem.

Det var som om jag förlorat något. Tron på världen
var borta.

Det borde vara så att ingenting är värt mer än något
annat. Det borde inte vara någon skillnad på människorna,
djuren, stenarna, växterna.....

Men om jag skulle vara tvungen att välja mellan sten
och människa, då skulle jag ändå välja människa. Det
gör mig så sorgsen.

Trädet lät ett av sina löv falla på vinflaskan,
nästan urdrucken, bredvid mig.

"Hur kan du tro, Poet, att du ska kunna skapa med
gift i din kropp? Det är inte tron du förlorat. Det är Balansen.

Nej, du måste ge dig ut i världen och söka vinden. Som
indianen ska du vända ditt ansikte mot den och låta
dofterna berätta för dig om slätterna, ängarna, träden,
blommorna och havet.

Låt dem vila i dina lungor medan du betraktar solnedgången
och rodnaden som absorberas av himlen och havet. Spar
detta sedan som en klippa i ditt bröst att meditera vid,
som en strand att återvända till var än du befinner dig i livet.
Och du ska se, Poet, att orden kommer till dig. Som vinden
som berör ditt ansikte."

Och jag gick ut i världen. Med öppna ögon.

Jag fann Balans. Jag fann Människor. Jag fann Ord.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Elinor Sörensson med Poeter.se id #111937 innehar upphovsrätten